

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że wskutek naruszenia przez Sąd prawa do rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przysługuje jej względem Unii Europejskiej roszczenie odszkodowawcze na mocy art. 268 TFUE i 340 akapit drugi TFEU. Wskutek nierozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie skarżąca poniosła – w okresie od dnia 12 lutego 2010 r. do dnia 27 września 2012 r. trzy rodzaje szkód: 1) szkodę majątkową w postaci zwiększonych kosztów gwarancji bankowej zabezpieczającej kwotę grzywny, której skarżąca nie zapłaciła niezwłocznie Komisji po wydaniu przez Komisję decyzji nr C(2007)5791 final z dnia 28 listopada 2007 r. w sprawie Case COMP/39165 – Szkło płaskie; 2) szkodę majątkową w postaci utraconych korzyści związanych z faktem, że oprocentowanie grzywny zwróconej skarżącej z opóźnieniem po wydaniu przez Trybunał Sprawiedliwości wyroku w 2014 r. było znacznie niższe od potencjalnego zwrotu z inwestycji we własne przedsiębiorstwo, które skarżąca mogłaby poczynić, gdyby w 2008 r. nie musiała zapłacić tej kwoty Komisji; oraz 3) szkodę niemajątkową powstałą wskutek błędnej decyzji o nałożeniu na skarżącą w listopadzie 2007 r. najwyższej z możliwych grzywien oraz wskutek nierozpatrzenia jej sprawy przez Sąd w rozsądnym terminie, co zostało naprawione przez Trybunał Sprawiedliwości dopiero w listopadzie 2014 r.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca utrzymuje, że wskutek oczywistego naruszenia przez Komisję Europejską i Sąd zasady równego traktowania skutkującego dyskryminacją skarżącą przysługuje jej względem Unii Europejskiej roszczenie odszkodowawcze na mocy art. 268 TFUE i 340 akapit drugi TFEU. W decyzji nr C(2007)5791 final z dnia 28 listopada 2007 r. wydanej w sprawie COMP/39165 – Szkło płaskie, przy obliczaniu grzywien nałożonych na pozostałych adresatów tej decyzji błędnie pominięto sprzedaż wewnętrzną, co skutkowało dyskryminacją skarżącą, gdyż ze względu na bycie producentem niezintegrowanym sprzedaż wewnętrzną w jej przypadku nie występowała, przy czym dyskryminacji tej nie usunięto na późniejszym etapie. Błąd Komisji został spotęgowany przez Sąd, który utrzymał w mocy jej decyzję o pominięciu sprzedaży wewnętrznej. Błąd ten naprawił dopiero Trybunał Sprawiedliwości w listopadzie 2014 r., zmniejszając grzywnę nałożoną wspomnianą decyzją o 44,4 mln EUR. Jednakże zmniejszenie grzywny nie zrekompensowało szkody, jaką skarżąca poniosła w okresie od listopada 2007 r. do listopada 2014 r. wskutek nałożenia na nią nadmiernej grzywny sugerującej, że ponosi ona szczególną odpowiedzialność za kartel na rynku szkła płaskiego, oraz wskutek poniesienia przez nią dodatkowych kosztów finansowych. Z powodu bezprawnych działań Komisji i Sądu skarżąca poniosła te same trzy rodzaje szkód, które podniosła w ramach zarzutu pierwszego, z tym że odnoszą się one do dłuższego okresu czasu, tj. od listopada 2007 r. do listopada 2014 r.

**Odwołanie wniesione w dniu 26 listopada 2015 r. przez Patrick Wanègue od postanowienia
wydanego w dniu 15 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-21/15
Wanègue/Komitet Regionów**

(Sprawa T-682/15 P)

(2016/C 059/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Patrick Wanègue (Dilbeek, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Druga strona postępowania: Komitet Regionów Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia z dnia 15 września 2015 r. w sprawie F-21/15, mocą którego Sąd do spraw Służby Publicznej (druga izba) odrzucił skargę wniesioną w dniu 5 lutego 2015 r. przez wnoszącego odwołanie przeciwko Komitetowi Regionów jako w części oczywiście pozbawioną podstawy prawnej a w części oczywiście niedopuszczalną;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi i uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w skardze;
- obciążenie Komitetu Regionów kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 51 ust. 1 i art. 53 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej (SSP) oraz zasady równości stron w postępowaniu, ponieważ termin dwóch miesięcy przewidziany na złożenie odpowiedzi na skargę, powiększony o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość obliczono od chwili doręczenia usunięcia braków skargi, a nie od chwili doręczenia skargi, a tym samym odpowiedź na skargę Komitetu Regionów (KR) została załączona do akt postępowania, podczas gdy została złożona po terminie; w rezultacie Sąd oparł się na tej odpowiedzi celem odrzucenia skargi w drodze postanowienia na podstawie art. 81 regulaminu postępowania, a wnoszący odwołanie został pozbawiony możliwości żądania korzyści płynących z wyroku zaocznego na podstawie art. 121 regulaminu postępowania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej z uwzględnieniem ich kontekstu oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ SSP w pkt 64-70 swego postanowienia dokonał wykładni art. 56 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, nie uwzględniając ani jego art. 55, ani decyzji wydanych przez KR na tej podstawie, a także nie odpowiedział na argumenty, jakie skarżący wyciągnął z tych przepisów, jak również na naruszenia prawa, a w ten sposób naruszył zakres i cel art. 55 i 56 regulaminu pracowniczego oraz art. 3 załącznika VI do tego regulaminu, jak również art. 2 i 4 decyzji nr 048/03 dotyczącej sposobów przyznawania dodatków ryczałtowych za nadgodziny przepracowane przez niektórych urzędników kategorii C i D, którzy są zmuszeni regularnie pracować w godzinach nadliczbowych (zwanej dalej „decyzją nr 48/03”).
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad wykładni przepisów regulaminu pracowniczego zgodnie z europejską kartą praw podstawowych i art. 31 karty, zgodnie z decyzją nr 48/03 oraz obowiązku uzasadnienia wyroków i zaufania do pism procesowych, ponieważ SSP w pkt 71-74 swojego postanowienia nie uwzględnił art. 6 decyzji nr 48/03 dla celów wykładni art. 31 ust. 2 karty, nie odpowiedział w sposób wymagany prawem na argumenty, jakie wnoszący odwołanie wyciągnął z tych przepisów i naruszył przedmiot oraz podstawę skargi.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zaufania do pism procesowych i zasady oceny skargi na podstawie okoliczności istniejących w chwili przyjęcia zaskarżonego aktu, ponieważ SSP uznał w pkt 77 swojego postanowienia, że wnoszący odwołanie oparł swe argumenty dotyczące zasady równego traktowania na skutkach spornej decyzji, a w każdym razie je odrzucił w oparciu o te skutki, jak również naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady wykładni przepisów regulaminu pracowniczego, zgodnie z zasadą równości i samej zasady równości, ponieważ Sąd nie odpowiedział w pkt 77 czy 78-80 swego postanowienia w sposób wymagany prawem na jego argumenty.
5. Zarzut piąty dotyczący po pierwsze, naruszenia zaufania do pism procesowych i art. 50 § 1 lit. e) regulaminu postępowania przez SSP, ponieważ Sąd stwierdził w pkt 82 swojego postanowienia, że zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez wnoszącego odwołanie nie został poparty żadną argumentacją przeciwnie do tego, co przewiduje ten przepis, a zatem był oczywiście niedopuszczalny, a po drugie, w konsekwencji niezgodności z prawem pkt 54-57 zaskarżonego postanowienia.